

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 245.945 van 28 oktober 2019
in de zaak A. 228.615 /XIV-38.101**

In zake: XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Joost Bosquet
kantoor houdend te 2650 Edegem (Antwerpen)
Mechelsesteenweg 326
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de STAD ANTWERPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Karel De Schoenmaeker
kantoor houdend te 1930 Zaventem
Gateway Building Luchthaven Nationaal 1J
bij wie woonplaats wordt gekozen
eveneens bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Thomas De Donder
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Lange Lozanastraat 270

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 16 juli 2019, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 16 mei 2019 waarbij aan verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege is opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 2 oktober 2019.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Joost Bosquet, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Liesbet Vandendriessche, die *loco* advocaten Karel De Schoenmaeker en Thomas De Donder verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is inspecteur van politie bij de lokale politiezone Antwerpen (PZ 5345).

3.2. Met het inleidend verslag van 27 november 2018 stelt de hogere tuchtoverheid voor om verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen. In dit verslag wordt een uiteenzetting gegeven van de feiten, de omstandigheden en de gevolgen ervan, van de datum van kennisneming van de feiten, van het vaststaan, de kwalificatie en de toerekening ervan. Tevens bevat het een voorstel tot zware tuchtstraf, met name de hiervoor reeds aangehaalde tuchtstraf.

Op 4 januari 2019 wordt verzoeker gehoord.

3.3. Op 11 januari 2019 stelt de hogere tuchtoverheid voor om aan verzoeker de zware tuchtstraf van ontslag van ambtswege op te leggen, met ingang van 12 december 2018 (datum ingang voorlopige schorsing).

Tegen dit voorstel dient verzoekster een verzoek tot heroverweging in bij de Tuchtraad.

3.4. Op 7 mei 2019 adviseert de Tuchtraad dat de tenlastegelegde feiten “zoals omschreven sub 1 en sub 2, dit laatste enkel wat betreft het feit dd 2 augustus 2018 (aanvangsuur) en dd 31 juli 2018, 3 en 13 augustus 2018 (eindduur) in punt 5.2. bewezen zijn”, aan verzoeker dienen te worden toegerekend, dat de bewezen feiten een tuchtinbreuk uitmaken in de zin van artikel 3 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten (hierna: de tuchtwet) en dat de door de hogere tuchtoverheid voorgestelde zware straf van ontslag van ambtswege voor de bewezen feiten een passende straf is.

Inzake het voornoemde feit 2 overweegt de Tuchtraad het volgende:

“Feit 2

Met betrekking tot het invullen van een niet correct uur van aanvang kan de Tuchtraad de stelling van de Inspecteur-Generaal bijtreden: er werd niet vastgesteld de facto dat hij te laat op het werk toekwam maar wel dat hij zich enkele minuten vóór aanvang dienst nog elders bevond op weg naar zijn werk.

Desbetreffend staat dus geenszins met zekerheid vast dat hij te laat was, het kan wel vermoed worden, maar daarover kan niet geoordeeld worden bij gebreke aan enige kennis over de randfactoren zoals verkeersdensiteit, gereden snelheid.

Enkel op 2 augustus 2018 werd hij nog gespot om 7u32 in de wagen op weg naar zijn werk daar waar het aanvangsuur 7u30 was, zodat men met zekerheid kan concluderen dat hij te laat was op zijn werk en dit aanvangsuur niet correct was.

Wat het invullen van een niet correct einde van dienstuur betreft, verwijst de Tuchtraad naar het gegeven dat er een discrepantie is tussen enerzijds de uren ingevuld op de dagstaten (slagorde GEOV) van de respectievelijke data en de tijdstippen waarop de verzoeker door de onderzoekers in beeld komt op de ANPR camera anderzijds.

De vraag is nu of het niet correct uitschrijven kan toegeschreven worden aan de verzoeker,

Er dient, zoals de Inspecteur-Generaal vooropstelt in het advies van **L2** maart 2019 een onderscheid gemaakt te worden tussen de dagen waarop de postoverste

aanwezig was en deze waarop hij afwezig was.

De regels van de dienst zoals vastgelegd in de dienstvergadering (zie ,Verslag dienstvergadering OPO/FOV d.d. 13 september 2017) (die niet betwist werden door de verzoeker) bepalen dat enkel de postoverste het einde dienst uur mag inschrijven als hij aanwezig was, hetgeen impliceert dat enkel deze postmeester verantwoordelijk is voor de correcte inschrijving van dit eind-uur. Hetgeen het geval is voor 1 augustus 2018. Daar mag terecht worden uit afgeleid dat bij afwezigheid van de postoverste bij einde dienst van de verzoeker hij zelf verantwoordelijk was voor de correcte inschrijving van het einde uur.

Enkel op 31 juli, 3 en 13 augustus 2018 was de postoverste met zekerheid niet meer aanwezig op het ogenblik dat de verzoeker zich diende uit te schrijven. Vermist hij op die data gespot werd in zijn voertuig vroeger dan het einduur dat in het document slagorde (en zijn individueel activiteitenverslag) genoteerd stond, is het bewezen dat hij op die data niet het correcte uur heeft genoteerd.

Voor 2 en 10 augustus 2018 kan niet worden uitgemaakt of de postoverste nog aanwezig was op het ogenblik dat de verzoeker zijn dienst beëindigde. Deze feiten zijn niet bewezen,

Voor 28 juli 2018, 4, 5 en 7 augustus 2018 blijkt niet dat er vaststellingen werden verricht met betrekking tot het niet correct registreren van de einduur van de dienst van de verzoeker. Deze feiten zijn evenmin bewezen.”

3.5. De hogere tuchtoverheid beslist op 16 mei 2019 aan verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen. Die beslissing steunt op de volgende motivering:

“2. Uiteenzetting van de feiten, omstandigheden en gevolgen

U vroeg een fietsvergoeding aan voor het traject van uw woonplaats, [...], naar uw standplaats van het werk, [...] te 2000 Antwerpen. Het aangevraagde en gevalideerde traject bedraagt 33 kilometer (heen/terug).

Op 28 juli 2018 om 7.10 uur stelden de voorafgaand onderzoekers vast dat u met uw voertuig [...] vertrok vanuit uw woning. Om 7.28 uur reed u ter hoogte van de Brusselstraat.

Er werd die dag ‘dienst Jeugdrechtsbank’ geregistreerd met aanvangsuren 7.30 tot 15.30 en in het vakje ‘FIETS’ werd manueel een kruisje geplaatst.

Op 2 augustus 2018 was u met dienst belast in het Hof van Beroep te Antwerpen vanaf 7.30 uur. Om 15.25 uur stellen de voorafgaand onderzoekers vast dat uw voertuig [...] geparkeerd staat op de parking tussen de Vlaamsekaai en de Waalsekaai, op wandelafstand van het Hof van Beroep. Om 17.45 arriveert u bij uw voertuig en rijdt u hiermee weg naar Ring R1 richting Nederland.

Die dag waren uw diensturen 7.30 uur tot 18.45 uur en eveneens werd in het vakje ‘FIETS’ manueel een kruisje geplaatst.

Vervolgens stellen de voorafgaand onderzoekers op 4 augustus 2018 vast dat u om 7.07 uur met uw voertuig vanuit uw woning vertrekt. Om 7.25 uur rijdt u ter hoogte van de Brusselstraat.

Op 4 augustus 2018 waren uw diensturen 7,30 uur tot 15.30 uur en eveneens werd in het vakje 'FIETS' manueel een kruisje geplaatst.

Vermits uit deze vaststellingen mogelijke strafrechtelijke feiten blijken werd proces-verbaal AN. 20. LB. [XXX] d.d. 24 augustus 2018 opgesteld.

Na nazicht in GALOP werd vastgesteld dat u in 2018 de volgende fietsvergoedingen uitbetaald kreeg:

- januari - februari 2018: 396 km
- maart - april 2018: 297 km.
- mei- juni 2018: 561 km.
- juli - augustus 2018: 628 km.
- september - oktober 2018: 33 km.

Verder blijkt uit proces-verbaal AN.20.LB [XXX] d.d.24 augustus 2018 dat er nazicht werd gedaan via het ANPR-cameranetwerk en dit leverde de volgende resultaten op:

- 31 juli 2018 had u diensturen 7.30 tot 19.00 uur en werd fietsvergoeding aangerekend; na nazicht blijkt dat uw voertuig in beeld komt 's morgens om 7.23 uur ter hoogte van de Stenenbrug (richting Singel Zuid) en 's avonds om 18.07 uur op de Singel/E19 (richting Noord);

- 1 augustus 2018 had u diensturen 7.30 tot 17.30 uur en werd fietsvergoeding aangerekend; na nazicht blijkt dat uw voertuig in beeld komt 's morgens om 7.18 uur ter hoogte van de Stenenbrug (richting Singel Zuid) en 's avonds om 16.40 uur ter hoogte van de Quinten Matsijslei/Ru benslei;

- 2 augustus 2018 had u diensturen 7.30 tot 18.45 uur en werd fietsvergoeding aangerekend; na nazicht blijkt dat uw voertuig in beeld komt 's morgens om 7.29 uur ter hoogte van de Stenenbrug (richting Singel Zuid) en 's avonds om 17.55 uur op de Singel/E19 (richting Noord);

- 3 augustus 2018 had u diensturen 11.18 tot 17.30 uur en werd fietsvergoeding aangerekend; na nazicht blijkt dat uw voertuig in beeld komt om 11.05 uur ter hoogte van de Stenenbrug (richting Singel Zuid) en 's avonds om 14.30 uur op de Singel/Kolonel Silvertopstraat (richting Noord);

- 5 augustus 2018 had u diensturen 7.30 tot 15.30 uur en werd fietsvergoeding aangerekend; na nazicht blijkt dat uw voertuig in beeld komt 's morgens om 7.26 uur ter hoogte van de Brusselstraat (richting Bolivarplaats);

- 7 augustus 2018 had u diensturen 7.30 tot 19.00 uur en werd fietsvergoeding aangerekend; na nazicht blijkt dat uw voertuig in beeld komt 's morgens om 7.21 uur ter hoogte van de Stenenbrug (richting Singel Zuid);

- 10 augustus 2018 had u diensturen 7.30 tot 11.30 uur en werd fietsvergoeding aangerekend; na nazicht blijkt dat uw voertuig in beeld komt 's morgens om 7.18 uur ter hoogte van de Stenenbrug (richting Singel Zuid) en om 11.27 op de Amerikalei (richting Bolivartunnel);

- 13 augustus 2018 had u diensturen 7.30 tot 17.30 uur en werd fietsvergoeding aangerekend; na nazicht blijkt dat uw voertuig in beeld komt 's morgens om 7.22 uur ter hoogte van de Stenenbrug (richting Singel Zuid) en 's avonds om 17.05 uur op de Singel/E19 (richting Noord).

Na onderzoek, blijkt dan ook dat u minstens onterecht fietsvergoedingen ontving op de volgende dagen: 28 en 31 juli 2018 en 1, 2, 3, 4, 5, 7, 10 en 13 augustus 2018. Op deze data maakte u immers gebruik van uw persoonlijk voertuig [XXX], doch ontving u eveneens een fietsvergoeding.

Bovendien hebt u uw aanwezigheden op deze dagen niet correct geregistreerd en hebt u aldus niet gepresteerde uren laten uitbetalen.

[...]

5. Analyse van het verweer

Gelet op de analyse van het verweer werd kennis genomen van de argumenten als volgt:

[...]

5.6 Zesde middel

De zwaarte van de straf is, volgens u, onevenredig met de vermeende ten laste

gelegde feiten. Een ontslag heeft ook invloed op uw kinderen en stief(klein)kinderen U stelt dat u ook een blijvende arbeidsongeschiktheid van 5% hebt en dat het zeer moeilijk zal worden om op uw leeftijd nog een geschikte baan te vinden.

Beoordeling

De beslissing steunt op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Er werd zorgvuldig te werk gegaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier werden deugdelijk onderzocht, zodat ik met kennis van zaken kon beslissen.

In mijn hoedanigheid van tuchtverheid beoordeel ik discretionair de zwaarte van de tuchtstraf die ik wens op te leggen. Zoals uit titel 4 'Vaststaan, kwalificatie en toerekening van de feiten' van het inleidend verslag blijkt, berust mijn beslissing om u een tuchtstraf op te leggen op deugdelijke en d raagkrachtige motieven.

De tuchtvergrijpen zijn bijzonder ernstig vermits u de waardigheid van het ambt op zeer ernstige wijze hebt geschonden. Deze tuchtvergrijpen getuigen ook van ernstige normvervalsing en u hebt zich niet integer gedragen.

Bovendien hebt u zeer recent de zware tuchtstraf van inhouding van 8% van de bruto maandwedde gedurende 2 maanden gekregen.

De voorgestelde tuchtstraf staat aldus kennelijk in verhouding met de bewezen feiten.

6.Vaststaan, kwalificatie en toerekening van de feiten

Gelet op de stukken vervat in het dossier;

6.1 meen ik dat de feiten ontegensprekelijk vaststaan en u kunnen worden toegerekend doordat u minstens op 28 en 31 juli 2018 en 1, 2, 3, 4, 5, 7, 10 en 13 augustus 2018 een fietsvergoeding hebt gevraagd en ontvangen, terwijl u zich met de auto verplaatste tussen uw woon- en werkplaats. U hebt hiervoor een kruisje aangebracht/laten aanbrengen in het vakje 'fiets' op de documenten 'slagorde GEOV' waardoor u op 28 en 31 juli 2018 en 1, 2, 3, 4, 5, 7, 10 en 13 augustus 2018 een fietsvergoeding ontving. Bovendien hebt u uw aanwezigheden niet correct geregistreerd en aldus niet-gepresteerde uren hebt laten uitbetalen, en dit minstens op 28 en 31 juli 2018 en 1, 2, 3, 4, 5, 7, 10 en 13 augustus 2018.

De feiten blijken uit een vergelijking tussen enerzijds de documenten 'slagorde GEOV' en de registraties m.b.t uw diensturen en fietsvergoeding in GALOP en anderzijds de toezichten in het kader van het voorafgaand onderzoek en het nazicht van het ANPR-cameranetwerk, vervat in proces-verbaal AN.2018.[XXX] d.d 24 augustus 2018.

6.2 meen ik dat deze feiten de volgende tuchtvergrijpen uitmaken:

U hebt uw ambtsplichten miskend en de waardigheid van het ambt in het gedrang gebracht door minstens op 28 en 31 juli 2018 en 1, 2, 3, 4, 5, 7, 10 en 13 augustus 2018 een fietsvergoeding te vragen en te ontvangen, terwijl u zich met de auto verplaatste tussen uw woon- en werkplaats. U hebt hiervoor een kruisje aangebracht/laten aanbrengen in het vakje 'fiets' op de documenten 'slagorde GEOV' waardoor u op 28 en 31 juli 2018 en 1, 2, 3, 4, 5, 7, 10 en 13 augustus 2018 een fietsvergoeding ontving.

Bovendien hebt u uw ambtsplichten miskend en is de waardigheid van het politieambt in het gedrang gekomen doordat u uw aanwezigheden niet correct hebt geregistreerd en aldus niet-gepresteerde uren hebt laten uitbetalen, en dit minstens op 23 en 31 juli 2018 en 1, 2, 3, 4, 5, 7, 10 en 13 augustus 2018. Dit getuigt ook allerminst van integer handelen.

[...]

7. Advies van de tuchtraad

De tuchtraad heeft op datum van 7 mei 2018 een advies gegeven.

De tuchtraad stelt dat de ten laste gelegde feiten, zoals omschreven sub 1 en

sub 2, dit laatste enkel wat het feit d.d. 2 augustus 2018 (aanvangsuur) en d.d. 31 juli 2018, 3 en 13 augustus 2018 (einduur), in punt 5.2, bewezen zijn en aan verzoeker dienen te worden toegerekend.

Verder stelt de tuchtraad dat de bewezen feiten een tuchtinbreuk uitmaken in de zin van artikel 3 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten.

Wat de straf betreft, stelt de tuchtraad dat de door de hogere tuchtoverheid voorgestelde zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege voor de bewezen feiten een gepaste straf is.

Ik schaar mij ten volle achter dat advies van de tuchtraad.

8. Beslissing

Gelet op de bepalingen van de wet van 13 mei 1999, inzonderheid op de artikelen 2, 3, 5, 38 tot 38sexies en de artikelen 39 tot en met 55.

Aangezien ik meen dat de feiten vaststaan, dat ze u kunnen worden toegerekend en dat ze, krachtens de motivering uiteengezet in punt 6, een tuchtvergrijp uitmaken.

Gelet op de analyse van uw tuchtdossier.

Gelet op de ernst van de feiten. U hebt immers de waardigheid van het ambt op zeer ernstige wijze geschonden.

Gelet op het feit dat uit het dossier ontegensprekelijk blijkt dat u de arbeidstijden niet correct hebt geregistreerd en hierdoor hebt u meerdere keren onterecht niet-gepresteerde uren laten vergoeden.

Gelet u zich bovendien onterecht fietsvergoedingen hebt laten uitbetalen, terwijl u in werkelijkheid met de wagen van en naar het werk reed.

Gelet dat dergelijke feiten getuigen van zeer ernstige normvervaging en absoluut onaanvaardbaar zijn.

Gelet de feiten zeer ernstig zijn vermits ze onverenigbaar zijn met de principes vervat in de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus en in strijd zijn met meest essentiële deontologische normen waaraan een inspecteur van politie dient te voldoen.

Gelet op het feit dat u een ernstige inbreuk hebt gepleegd op de integriteit Een politieambtenaar die zich wetens en willens vergoedingen toe-eigent waarop hij geen recht heeft, schokt het vertrouwen van de overheid en dat van de bevolking als aan het vergrijp ruchtbaarheid zou worden gegeven. De burgers moeten voor de bescherming van hun persoon en van hun goederen, volledig kunnen vertrouwen op de integriteit van de politieambtenaar.

Gelet u als inspecteur van politie een voorbeeldfunctie hebt en u zich in casu allesbehalve voorbeeldig hebt gedragen.

Gelet dat het u verder laten functioneren, de geloofwaardigheid en het imago van de politiedienst ernstig zouden schaden.

Gelet de geloofwaardigheid van de politie bij de burgers immers ernstig wordt aangetast wanneer zij weet hebben van het feit dat een inspecteur van politie dergelijk laakbaar gedrag vertoont en zelf zware inbreuken pleegt op de wetten en de deontologische code.

Gelet de feiten dermate ernstig zijn dat het vertrouwen onherroepelijk geschonden is en dat iedere verdere samenwerking onmogelijk is geworden.

Rekening houdend met al deze elementen, is het duidelijk dat u niet beschikt over de juiste ingesteldheid en evenmin over het juiste normbesef om uw functie van inspecteur van politie uit te oefenen.

Gelet men bijgevolg van het andere politiepersoneel niet kan eisen dat zij met u nog samenwerken.

Gelet u niet meer op een behoorlijke wijze kan ingeschakeld worden in het politiekorps en dat derhalve de zorgvuldigheidsplicht mij verplicht hier in te

grijpen.

Gelet dat een ambtshalve ontslag minder ingrijpende gevolgen heeft voor uw pensioenrechten.

Gelet op het tuchtstraffenblad met de volgende tuchtstraf:

- 31 augustus 2018: zware tuchtstraf van inhouding van 8% van de bruto maandwedde gedurende 2 maanden.

Gelet op de functioneringsnota's van 17 september 2018 en 1 oktober 2018.

Gelet op de evaluatie met eindvermelding 'bevredigend'.

Gelet op de analyse van uw verweer.

Gelet op uw verhoor op datum van 4 januari 2019.

Gelet op mijn besluit voorstel zware tuchtstraf van 11 januari 2019.

Gelet op het advies van de tuchtraad gegeven op 7 mei 2019. Wat de straf betreft, stelt de tuchtraad dat de door de hogere tuchtoverheid voorgestelde zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege voor de bewezen feiten een gepaste straf is.

In mijn hoedanigheid van hogere tuchtoverheid:

Leg ik u de zware tuchtstraf op van het ontslag van ambtswege, met ingang van 12 december 2018 (datum ingang voorlopige schorsing)."

Dit is de bestreden beslissing.

IV. De schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

V. Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 5, § 4 en 8 van de wet van 21 maart 2007 'tot regeling van de plaatsing en het gebruik van bewakingscamera's' (hierna: de wet van 21 maart 2007), het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het algemeen

rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*”, alsook “uit ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag en uit machtsoverschrijding, doordat de bestreden beslissing steunt op een tuchtonderzoek, waarbij de bewijsvoering op doorslaggevende wijze steunt op het raadplegen van beelden van zogenaamde ANPR-camera’s die nummerplaatertekening inhouden. Na een breedvoerige duiding in het recht van de geschonden geachte bepalingen en beginselen, ziet verzoeker de toepassing ervan in zijn geval als volgt:

“*In casu* dient te worden vastgesteld dat het bewijs van de tuchtrechtelijke tenlasteleggingen in het geheel in belangrijke en doorslaggevende mate gesteund is op de registratie van het privévoertuig van betrokkene via de ANPR-camerabeelden die op 29/08/2018 voor één volledige maand worden opgevraagd. Deze beelden worden echter binnen de tuchtbeslissing niet aangewend met het oog op het vaststellen van overlast of een misdrijf, doch als een oneigenlijk tijdsregistratiesysteem voor arbeidsduur. Meer nog de bewuste beelden worden zelfs gebruikt om het ingeven van uren in het officiële tijdsregistratiesysteem (prestatieverslagen en Galop) te betwisten.

Daarbij worden dus geen officiële aan het statuut van politieambtenaar verbonden middelen aangewend om de tijdsbesteding van verzoekende partij na te gaan, maar worden ANPR-camerabeelden gebruikt om gegevens betreffende het privé-voertuig in het kader van een tuchtrechtelijke procedure te genereren. De betrokkene werd niet in kennis gesteld dat ANPR-camera’s worden gebruikt om de arbeidsprestaties van betrokkene in kaart te brengen of de tijdsregistratie binnen de politiediensten op haar correctheid en integriteit na te gaan.

Daarbij wordt de finaliteit van het opnemen en aanwenden van dergelijke gegevens misbruikt in het kader van de beoordeling van een tuchtrechtelijke tenlastelegging. Het gaat hier niet om camera-beelden in een instelling of lokaal waarvan het bestaan door de politieambtenaren in het kader van hun beroepsuitoefening gekend dient te zijn, en waarbij deze gegevens worden geregistreerd, maar om ANPR-camerabeelden die met het oog op vaststellingen van overtredingen en misdrijven op de openbare weg worden voorzien.

De analogie met de Antigoon rechtspraak gehanteerd binnen het strafrecht om de op die manier gegenereerde bewijsmiddelen als draagkrachtig aan te wenden binnen een bestuurlijke beslissing is geenszins evident. Het gaat hier immers niet om de beslissing van een onpartijdige en onafhankelijke rechterlijke instantie die de bewijswaarde van het onrechtmatig verkregen bewijs dient te beoordelen, maar om een bestuurlijke beslissing, waarbij het eigen handelen van die bestuurlijke overheid voorafgaand aan deze beslissing bepalend is voor de rechtmatigheid ervan. De materiële motiveringsplicht vereist immers dat de tuchtrechtelijke overheid nagaat of de door haar beschikbare elementen in rechte in aanmerking kunnen worden genomen.

Anders dan te voorzien in een tegensprekelijke controle van arbeidsprestaties op de werkvloer, wordt door het bestuur in deze oneigenlijk gebruik gemaakt van camerabeelden voor het opsporen van misdrijven op de openbare weg voor de controle van arbeidsprestaties en de registratie ervan. De motieven die het gevolg zijn van dergelijk bestuurlijk handelen kunnen onder het algemeen rechtsbeginsel inzake “*fraus omnia corrumpit*” niet als draagkrachtig worden beoordeeld. Het is

eigen aan de camerawet (net zoals bij de privacywet overigens) dat de beelden in functie van een welbepaalde functionaliteit al dan niet kunnen worden bewaard en geraadpleegd. *Fraus omnia corrumpit* is als algemeen rechtsbeginsel niet van toepassing op de strafvordering, doch weldegelijk op de bestuurlijke overheid die de auteur is van een individuele administratieve rechtshandeling.

Het feit dat men via toestemming van de procureur in kennis wordt gesteld van een vooronderzoek naar vermeende misdrijven waarbij de ANPR-camerabeelden oneigenlijk werden gebruikt (nu zij niet het misdrijf vaststelden, maar een bewijs dienden te genereren om de eigen tijdsregistratie van de politie te ontkrachten), verhindert niet dat zij nadien evenmin deugdelijk als draagkrachtig element kunnen worden gebruikt in het kader van de motivering van een tuchtrechtelijke tenlastelegging.

Minstens diende de tuchtoverheid in het licht van de Antigoon rechtspraak een afweging te maken of het oneigenlijk aanwenden van bewaarde camerabeelden in de concrete omstandigheden geen aanleiding gaf tot het uithollen van de rechten van verdediging en tegenspraak. De beelden worden immers concreet aangewend om de eigen registratie binnen het programma Galop en de individuele prestatiefiches tegen te spreken. De tuchtrechtelijk beklaagde ziet zich vervolgens zonder reële bewijsmogelijkheid om de registratie van zijn privaat voertuig op de bewuste tijdstippen nog in detail te kaderen, nu hij geen beroep kan doen op een valabele en tegensprekelijk arbeidsduurregistratie binnen de politiediensten zelf.

De bestreden beslissing kon dan ook de bestreden tuchtbeslissing niet steunen op de verkregen beelden van de ANPR-camera's om een tuchtrechtelijke tenlastelegging gekoppeld aan arbeidsduur-registratie en de integriteit ervan als gegrond te beschouwen."

Beoordeling

6. Op het eerste gezicht gaat het middel uit van het standpunt dat het beeldmateriaal waarvan is gebruik gemaakt, onrechtmatig - namelijk in strijd met de aangehaalde bepalingen van de wet van 21 maart 2007 - werd verkregen: ze werden volgens het middel niet aangewend met het oog op het vaststellen van overlast of een misdrijf, "doch als een oneigenlijk tijdsregistratiesysteem voor arbeidsduur" en "om het ingeven van uren in het officiële tijdsregistratiesysteem (prestatieverslagen en Galop) te betwisten."

7. Het feit dat het bewijs van het tuchtfeit zou zijn verkregen met (volgens verzoeker) schending van de wet van 21 maart 2007 houdt niet noodzakelijk in dat de feitenvinding door de hogere tuchtoverheid onwettig is en derhalve ook de gevoerde tuchtprocedure. Een onwettig of onregelmatig verkregen bewijs is slechts ongeldig en dient bijgevolg te worden uitgesloten als bewijselement, indien ofwel de naleving van de betrokken vormvoorwaarden

wordt voorgeschreven op straffe van nietigheid, ofwel de begane onregelmatigheid de betrouwbaarheid van het bewijs heeft aangetast, ofwel het gebruik van het bewijs in strijd is met het recht op een eerlijk proces. Onregelmatigheden waardoor geen op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvoorwaarde wordt overtreden en die evenmin voldoen aan de overige voormelde voorwaarden, worden niet uit het bewijs geweerd noch maken ze de gevoerde tuchtprocedure op zich onwettig. Dat geldt voor alle onregelmatigheden, ongeacht of zij een inbreuk inhouden op een verdragsrechtelijk of (grond)wettelijk gewaarborgd recht.

In de voorliggende zaak moet evenwel de Raad van State niet tot dat onderzoek toekomen omdat, zoals zal blijken, de bestreden beslissing op het eerste gezicht niet steunt op onrechtmatig verkregen en aangewend bewijs.

8. Uit de door verzoeker niet-betwiste stukken van het administratief dossier blijkt dat de dienst Intern Toezicht van de lokale politie per e-mail van 24 juli 2018 door de teamleider werd geïnformeerd dat hij van enkele teamleden had vernomen dat verzoeker ten onrechte fietsvergoedingen ontvangt. Op 26 juli 2018 neemt de korpschef kennis van deze mededeling en gelast een voorafgaand onderzoek. Uit het tussentijds verslag van het voorafgaand onderzoek van 24 augustus 2018 blijkt dat de voorafgaande onderzoekers van oordeel waren dat de door hen gedane vaststellingen mogelijke strafrechtelijke feiten inhouden ten laste van verzoeker, zodat zij op 24 augustus 2018 overgingen tot het opstellen van een aanvankelijk proces-verbaal en dit bezorgden aan de procureur des Konings. Niet wordt betwist dat aldus met dat proces-verbaal een opsporingsonderzoek werd opgestart. Voorts blijkt uit de stukken van het dossier dat in het kader van dat strafonderzoek nazicht werd gedaan van de databank van het APNR-cameranetwerk.

Op het eerste gezicht lijkt uit deze niet-betwiste chronologie dat de bewakingsbeelden werden opgevraagd en aangewend in het raam van een lopend strafonderzoek en niet om, zoals verzoeker beweert, in het kader van een (toekomstig of lopend) tuchtonderzoek, “de arbeidsprestaties van betrokkene in

kaart te brengen of de tijdsregistratie binnen de politiediensten op haar correctheid en integriteit na te gaan”. Het uitgangspunt van verzoekers middel inzake de oneigenlijke aanwending van het beeldmateriaal faalt derhalve in feite nu in deze stand van het geding uit de niet-betwiste stukken afdoende blijkt dat de kwestieuze camerabeelden werden opgevraagd en gebruikt in het raam van een lopend strafonderzoek.

Een tuchtoverheid mag gegevens uit een strafprocedure zoals te dezen de betrokken camerabeelden, niet zonder uitdrukkelijke machtiging van de procureur des Konings in een tuchtprocedure aanwenden. Te dezen blijkt zulks niet te zijn gebeurd: uit het administratief dossier blijkt immers dat, in het kader van het lopende tuchtrechtelijk vooronderzoek, op 25 september 2018 aan de procureur des Konings de machtiging werd gevraagd om het aanvankelijk proces-verbaal en alle latere relevante navolgende processen-verbaal te mogen aanwenden voor administratieve en tuchtrechtelijke doeleinden. Deze toestemming werd diezelfde dag gegeven. De betrokken beelden werden aldus als onderdeel van een strafdossier op wettige wijze vanuit het strafdossier toegevoegd aan het tuchtbundel.

9. Uit wat voorafgaat volgt dat het aangevoerde oneigenlijk gebruik maken van de camerabeelden *prima facie* feitelijke grondslag mist en dat de hogere tuchtoverheid gemachtigd was om die camerabeelden te gebruiken in het raam van het voorliggende tuchtdossier. Het gegeven dat de hogere tuchtoverheid uit die camerabeelden door deductie vaststelt dat de arbeidsprestaties van verzoeker niet correct werden geregistreerd, maakt derhalve het gebruik ervan niet onregelmatig. Anders dan hoe verzoeker het ziet, mocht de hogere tuchtoverheid er derhalve bij de uitoefening van haar tuchtbevoegdheid op steunen zowel wat de bewezenverklaring als de tuchtrechtelijke kwalificatie betreft van de ten laste gelegde tuchtfeiten.

10. Het uitgangspunt waarop het middel steunt mist feitelijke grondslag. De geschonden geachte bepalingen en beginselen kunnen derhalve niet tot het ernstig bevinden van het middel leiden.

Het eerste middel is niet ernstig.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

11. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel, de materiële- en de formelemotiveringsplicht zoals die laatste is neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag, “doordat de bestreden beslissing de op één na zwaarste tuchtsanctie met verlies van de hoedanigheid van personeelslid oplegt, zonder dat er een concrete belangenafweging betreffende de evenredigheid tussen de bewezen verklaarde feiten en sanctie werd doorgevoerd, en zonder dat kennelijk relevante factoren zoals het aantal van de daadwerkelijk bewezen verklaarde feiten, de concrete impact op het functioneren binnen de openbare dienst, en de gebrekkige omkadering vanuit het leidinggevend kader in dat oordeel werden betrokken.”

Na een uiteenzetting omtrent de draagwijdte van de geschonden geachte bepalingen en principes, doet verzoeker gelden dat uit het verslag van de Algemene Inspectie (hierna: AIG) en uit het advies van de Tuchtraad blijkt dat “ernstige vraagtekens” moeten worden geplaatst bij het ontslag van ambtswege als de op een na zwaarste tuchtstraf. Zo werd uit het onderzoek van de Tuchtraad duidelijk dat er geen uniforme procedure voorlag voor de invulling van het activiteitenverslag. Om die reden werd door AIG nog geopperd dat er oog diende te zijn voor het gebrek op kaderniveau van eenduidige richtlijnen voor tijdsregistratie en voor de gebrekkige verantwoordelijkheidszin van de oversten en

teamleiders bij hun coördinerende taak. Hierdoor werden duidelijk relevante aspecten voor de beoordeling van de omstandigheden waarin de bewezen geachte tuchtfacten plaatsvonden aangereikt in de procedure, maar nadien echter veronachtzaamd bij de afweging van de strafmaat binnen de bestreden beslissing. Bij het in acht nemen van de verzwarende of verzachtende omstandigheden, lag bovendien ook het aspect voor dat een eerdere tuchtrechtelijke veroordeling geen betrekking had op gelijkaardige facten en dat er een gunstige beoordeling voorlag bij een evaluatie over langere periodes. Daarnaast werd duidelijk dat ook de Tuchtraad beaamde dat het een interne administratieve aangelegenheid betrof, waarbij de bekendmakingen het vertrouwen bij het publiek niet hebben geraakt. Het gebrek aan eenduidige procedures voor de tegensprekelijke tijdsregistratie, de toewijzing van de verantwoordelijkheid van de activiteitenverslagen aan de postoverste in diens aanwezigheid, en de bestaande praktijk waarbij uren die tijdens de dag bijkomend werden gepresteerd of dienden voor administratieve afhandeling bij de reële uren werden geschreven door de oversten, zijn voor de strafmaat kennelijk relevante aspecten. Hetzelfde dient te worden gezegd van de vaststelling dat voor het niet correct registreren van de arbeidsuren nog slechts drie concrete data - waarvoor de tenlastelegging werd bewezen - worden behouden door de Tuchtraad. Volgens verzoeker werden geen van deze elementen echter *in concreto* bij de belangenafweging van de bestreden beslissing betrokken. Integendeel blijft de bestreden beslissing hangen in een abstract formuleren van redenen die niet worden gelieerd aan de concrete facten en de vereiste capaciteiten bij het behoud van de arbeidsbetrekking binnen de dienst. Zo bedient de bestreden beslissing zich van overwegingen zoals “het zwaar tillen aan facten die getuigen van zeer ernstige normvervalsing”, “het onherroepelijk schade van het vertrouwen, waardoor iedere samenwerking onmogelijk is geworden”, “en het aantasten van de te verwachten integriteit” zonder die te koppelen aan concrete elementen van het tuchtdossier. Daarnaast kan hoogstens in het advies van de Tuchtraad worden vastgesteld waarom de familiale toestand van verzoeker en de terugbetaling van de fietsvergoeding geen verzachtende omstandigheid kunnen uitmaken. Er bestaat echter geen spoor van het betrekken van de relevante aspecten ten ontlaste die werden aangedragen in het dossier en samengevat door AIG en de

Tuchtraad. De afweging dat verzoeker niet meer behoorlijk kan worden ingeschakeld in het politiekorps steunt op geen enkele concrete vaststelling of aspect van de bewezen verklaarde feiten. Er worden ter zake geen verklaringen of rapporten van collega's of oversten bijgebracht, noch evaluaties die het functioneren als problematisch beschouwen. De afweging dat een politieambtenaar die zich wetens en willens vergoedingen toe-eigent het vertrouwen schokt van de overheid, is andermaal een stijlformule, nu elk tuchtvergriep van welke aard ook van aard is het vertrouwen aan te tasten. Meer specifiek wordt voornamelijk de bezorgdheid uitgedrukt dat het vertrouwen in verzoeker zou geschokt zijn indien aan de feiten ruchtbaarheid zou worden gegeven, zijnde een hypothese die zich in het tuchtdossier niet heeft voorgedaan en dus irrelevant is. Bovendien is de overweging dat verzoeker zichzelf vergoedingen zou hebben toegeëigend ook feitelijk niet correct, gezien de fiches door de postoverste werden doorgegeven voor opname in Galop, en door de tuchtverheid voorafgaandelijk niet eenduidig werd vastgesteld of deze verantwoordelijkheid van de postoverste en leidinggevenden de toerekenbaarheid van de tuchtfacten niet doorkruist. Er is derhalve geen zorgvuldige belangenafweging gemaakt in het licht van de bevindingen à décharge die uit het onderzoek (in de procedure voor de Tuchtraad) zijn gebleken.

Beoordeling

Vooraf

12. Verzoeker voert in hetzelfde middel formeel de schending aan van de formele- en materiële motiveringsplicht enerzijds en het evenredigheidsbeginsel anderzijds. Het past om eerst de schending van de materiële motiveringsplicht te onderzoeken. De Raad van State gaat bij de beoordeling van de evenredigheid van de bestreden beslissing immers uit van de feiten zoals ze blijken uit de bestreden beslissing en waarvan verzoeker de onwettigheid niet heeft aangetoond. De vraag of het evenredigheidsbeginsel is geschonden, is immers pas aan de orde wanneer vaststaat dat de bestreden

beslissing op zorgvuldige wijze tot stand gekomen is en op deugdelijke motieven steunt.

De schending van de materiële motiveringsplicht

13. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

14. Het komt aan de tuchtoverheid toe te oordelen of een bepaalde handeling of gedraging moet worden gesanctioneerd en met welke tuchtsanctie.

Het komt de Raad van State niet toe zijn beoordeling van de strafmaat in de plaats te stellen van die van de bevoegde tuchtoverheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettigheidsstoezicht enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de tuchtoverheid bij de keuze van de strafmaat, op grond van juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens, in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen.

15. Verzoeker voert in een eerste kritiek aan dat de hogere tuchtoverheid een aantal door hem opgesomde aspecten die hij als relevant benoemt, niet *in concreto* heeft mee betrokken bij haar belangenafweging.

Een eerste kritiek betreft de stelling dat de hogere tuchtoverheid de problematiek aangebracht door de AIG en de Tuchtraad inzake de procedure betreffende de tijdsregistratie niet *in concreto* heeft betrokken “bij de belangenafweging van de bestreden beslissing.” Uit de bestreden beslissing blijkt dat de hogere tuchtoverheid het ontslag van ambtswege heeft opgelegd voor de in de bestreden beslissing ten laste gelegde feiten (*supra*, punt 3.5.). Hieruit blijkt dat de lastens verzoeker bewezen verklaarde feiten dubbel zijn: enerzijds het ten onrechte aanvragen en ontvangen van fietsvergoedingen op de in de bestreden beslissing vermelde data en anderzijds het niet correct hebben geregistreerd van zijn aanwezigheden en het aldus zich laten uitbetalen van niet-gepresteerde uren. Wat deze laatste tenlastelegging betreft, blijkt voorts dat de Tuchtraad dat feit enkel bewezen acht wat de in het advies van de Tuchtraad vermelde data betreft en dat de hogere tuchtoverheid zich ten volle schaaft achter het advies van de Tuchtraad. Uit de navolgende beoordeling (zie *infra*, punt 26) van het derde middel blijkt dat, wat deze tweede tenlastelegging betreft, *prima facie* aan verzoeker geen feiten ten laste werden gelegd waarvan de Tuchtraad oordeelde dat ze ten aanzien van verzoeker niet waren bewezen. In de mate dat verzoekers kritiek inhoudt dat bij het bewezen verklaren van de feiten geen rekening zou zijn gehouden met de vaststellingen door de AIG en de Tuchtraad dat een aantal tijdsregistraties hem niet mogen worden toegerekend, faalt *prima facie* de kritiek in de feiten vermits die hem daadwerkelijk niet werden toegerekend. In de mate dat verzoekers kritiek inhoudt dat bij het vaststellen van de strafmaat geen rekening werd gehouden met de volgens hem opgesomde relevante aspecten, blijkt uit de bestreden beslissing dat bewezen is dat verzoeker onterecht fietsverplaatsingen en dienstverplaatsingen heeft ingebracht - en aldus onterechte vergoedingen en loon heeft ontvangen - en dat de hogere tuchtoverheid inzake die feiten oordeelt dat “dergelijke feiten getuigen van zeer ernstige normvervaging en absoluut onaanvaardbaar zijn”, alsook dat die feiten zeer ernstig zijn vermits ze onverenigbaar zijn met de principes vervat in de wet van 7 december 1998 ‘tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveau’s’ en “in strijd zijn met [de] meest essentiële deontologische normen waaraan een inspecteur van politie dient te voldoen.” Ook is geoordeeld dat verzoeker een ernstige inbreuk heeft

gepleegd op de integriteit en dat hij tekortkwam aan zijn voorbeeldfunctie, alsook dat het verder laten functioneren van hem de geloofwaardigheid en het imago van de politiedienst ernstig zouden schaden. Verzoeker doet evenwel blijken van een andere feitelijke beoordeling in die zin dat hij van oordeel is dat de hogere tuchtoverheid bij de bepaling van de strafmaat ook de door hem als relevant beschouwde aspecten verbonden aan een deel van de hem ten laste gelegde feiten in haar beoordeling moest betrekken. Aldus geeft hij weliswaar een eigen standpunt inzake en een eigen feitelijke beoordeling van wat de hogere tuchtoverheid moet betrekken bij haar beoordeling van de strafmaat, maar hij maakt *prima facie* niet aannemelijk dat de hogere tuchtoverheid in verband met haar beoordeling de grenzen van haar beoordelingsbevoegdheid van de strafmaat te buiten is gegaan door bij haar beoordeling de ernst van de feiten en de weerslag op zijn functioneren als politieambtenaar te betrekken en niet de door verzoeker aangebrachte “relevante aspecten”.

In een tweede kritiek oordeelt verzoeker dat de door hem in het middel aangebrachte verzachtende omstandigheden niet in aanmerking werden genomen. Met die kritiek doet verzoeker blijken dat hij het niet eens met het standpunt van de hogere tuchtoverheid en dat hij een andere mening is toegedaan inzake de strafmaat. Hij maakt met dit eigen standpunt op het eerste gezicht evenwel nog niet aannemelijk dat te dezen de hogere tuchtoverheid door deze omstandigheden niet in aanmerking te hebben genomen, in verband met de beoordeling van de strafmaat tot een onredelijke conclusie is gekomen waaruit de schending van de materiële motiveringsplicht moet blijken. In het bijzonder maakt verzoeker met zijn standpunt niet aannemelijk dat de hogere tuchtoverheid, die de feiten als zeer ernstig beoordeelt en van oordeel is dat ze op ernstige wijze het vertrouwen in de politie en de geloofwaardigheid en het imago van de politie schaden, door de door hem aangevoerde omstandigheden die hij als verzachtende omstandigheden kwalificeert, niet mede te betrekken in de beoordeling van de tuchtstraf - en derhalve aan te nemen dat het geen verzachtende omstandigheden zijn - de grenzen van haar bevoegdheid tot appreciatie van de strafmaat, is te buiten gegaan.

Eenzelfde vaststelling geldt wat verzoekers derde kritiek betreft inzake de afweging door de hogere tuchtoverheid van de onmogelijkheid om hem nog in te schakelen in het politiekorps. De Raad van State stelt vast dat de hogere tuchtoverheid uiteenzet waarom, naar haar mening, een verdere samenwerking met verzoeker niet mogelijk wordt geacht. Met de eigen argumenten dat er geen verklaringen of rapporten van collega's of oversten worden bijgebracht, dat er geen problematische evaluaties zijn, dat in de feiten er geen ruchtbaarheid zou zijn gegeven aan de tuchtfeiten, en dat hij zichzelf geen vergoedingen zou hebben toegeëigend, doet verzoeker blijken dat hij het niet eens met het standpunt van de hogere tuchtoverheid en dat hij een andere mening is toegedaan inzake de elementen die volgens hem moeten worden betrokken bij de beoordeling van de onmogelijkheid tot verdere samenwerking. Op zich maakt dat ander standpunt evenwel niet aannemelijk dat de hogere tuchtoverheid in verband met de beoordeling ervan buiten haar beoordelingsbevoegdheid ter zake is getreden.

16. Het middel is in die mate niet ernstig.

De schending van het evenredigheidsbeginsel

17. Verzoeker gaat op het eerste gezicht uit van het standpunt dat het evenredigheidsbeginsel is geschonden doordat de bestreden beslissing de op één na zwaarste tuchtsanctie met verlies van de hoedanigheid van personeelslid oplegt, zonder dat er een concrete belangenafweging betreffende de evenredigheid tussen de bewezen verklaarde feiten en de sanctie werd doorgevoerd, terwijl volgens hem “het evenredigheidsbeginsel van aard is dat een band van proportionaliteit dient te bestaan tussen de bewezen verklaarde tuchtfeiten en de opgelegde tuchtsanctie, waarbij er *in concreto* dient te blijken waarom er sprake is van een definitieve vertrouwensbreuk tussen de tuchtoverheid en het betrokken personeelslid, waarbij het niveau van loutere boutades die als pasmunt gelden voor iedere tuchtrechtelijke tenlastelegging wordt overschreden.”

18. Zoals hiervoor reeds is gesteld, komt het aan de tuchtoverheid toe te oordelen met welke tuchtsanctie een bepaald tuchtvergrijp moet worden gesanctioneerd. Hieruit volgt dat het de Raad van State binnen het raam van zijn wettigheidstoezicht, niet toekomt om zelf een beoordeling te maken van de strafmaat. De Raad van State is enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de tuchtoverheid bij de keuze van de strafmaat, al dan niet het evenredigheidsbeginsel schendt.

Een schending van dat algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de tuchtoverheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het evenredigheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de tuchtoverheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende tuchtoverheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen.

19. Aangezien het aan de Raad van State niet toekomt ambtshalve te beoordelen of de opgelegde tuchtstraf in een redelijke verhouding van evenredigheid staat tot de tuchtfeiten, toetst de Raad van State de vraag of de bestreden beslissing te kort komt aan de eis van evenredigheid enkel aan de door verzoeker in het middel aangevoerde argumenten, die volgens hem doen blijken dat de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel miskent. Op verzoeker rust aldus de bewijslast om aannemelijk te maken dat het door hem aangevoerde beginsel van behoorlijk bestuur is geschonden door de hogere tuchtoverheid.

Verzoeker beperkt zich tot het standpunt dat de afweging dat hij niet meer behoorlijk kan worden ingeschakeld in het politiekorps geen steun vindt in enige concrete vaststelling of aspect van de bewezen verklaarde feiten. Deze kritiek, die in wezen niet de redelijke verhouding van evenredigheid tussen de opgelegde straf en tuchtfeiten betreft maar wel de vraag of de bestreden beslissing op deugdelijke gronden steunt, is hiervoor als niet ernstig beoordeeld. Hij kan

aldus evenmin leiden tot een schending van het evenredigheidsbeginsel. Verzoeker legt voorts geen andere argumenten ter beoordeling voor aan de Raad van State.

20. Het middel is in die mate niet ernstig.

Schending van de formelemotiveringsplicht

21. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

22. De bestreden beslissing steunt op de hiervoor onder punt 3.5. weergegeven motieven. Hieruit blijkt *prima facie* op afdoende wijze waarom en op grond waarvan de verwerende partij de feiten bewezen acht, op welke bewijsmiddelen zij daarvoor steunt, alsook waarom de tuchtstraf werd opgelegd en waarom, naar het oordeel van de hogere tuchtoverheid, de verdere samenwerking met verzoeker onmogelijk werd geacht. Dit volstaat in het licht van de formelemotiveringsplicht. De formele motivering van de bestreden beslissing gaat derhalve op het eerste gezicht verder dan het formuleren van loutere stijlformules en boutades. Uit het voorgaande onderzoek van verzoekers kritiek in het

voorliggende middel blijkt overigens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing op het eerste gezicht afdoende kent en ze heeft kunnen bestrijden.

Tot slot gaat de formelemotiveringsplicht te dezen niet zover dat ze de verwerende partij ertoe zou verplichten de uitgedrukte motieven ter zake nog nader te expliciteren. De enkele omstandigheid dat verzoeker zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering of meent dat die verder moet gaan, maakt die daarom niet onwettig.

Het middel is in die mate niet ernstig.

Conclusie

23. Het tweede middel is niet ernstig.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

24. In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 54 van de tuchtwet, het zorgvuldigheids- en het materiële motiveringsbeginsel en de formelemotiveringsplicht neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag, doordat “de bestreden beslissing voor wat betreft het zogenaamde ten laste gelegde tweede feit (het niet correct registreren van aanvangs- en einduren) de tenlastelegging integraal [...] voor alle data van de tenlastelegging [wordt weerhouden], zonder op enige wijze in te gaan op de vaststelling van AIG en de Tuchtraad zoals aangedragen in het dossier dat op het ogenblik dat de postoverste (PO) aanwezig is de registratie van deze uren tot diens verantwoordelijkheid hoort, waardoor de toerekenbaarheid van het tuchtvergrijp problematisch is.” Volgens verzoeker schendt de bestreden beslissing “waarbij de tuchtrechtelijke feiten inzake het foutief registreren van arbeidsuren voor alle vooropgestelde data bewezen worden verklaard, zonder dat

zij op enige wijze verantwoordt of kan verantwoorden waarom de bevindingen van de Tuchtraad dat deze handelingen slechts voor drie van de ettelijke data toerekenbaar kunnen zijn aan betrokkene, en zonder dit voornemen tot afwijken van het advies van de tuchtraad aan de nodige tegenspraak te hebben onderworpen”, de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Beoordeling

De schending van artikel 54 van de tuchtwet

25. Luidens artikel 54 van de tuchtwet moet de hogere tuchtoverheid, wanneer zij beoogt af te wijken van het advies van de Tuchtraad, de redenen hiertoe aangeven en ze, samen met de voorgenomen straf, ter kennis brengen van de betrokkene. Die kan een schriftelijk verweer indienen binnen de tien dagen na de kennisgeving, op straffe van verval.

Opdat deze bepaling toepassing dient te vinden, moet vaststaan dat de hogere tuchtoverheid in de bestreden beslissing is afgeweken van het advies van de Tuchtraad.

26. Uit de bestreden beslissing en inzonderheid uit de bespreking erin van het advies van de Tuchtraad en het erin ingenomen duidelijk standpunt dat de hogere tuchtoverheid zich ten volle aansluit bij het advies van de Tuchtraad, kan op het eerste gezicht worden besloten dat de hogere tuchtoverheid zich zowel wat het bewezen zijn van de aan verzoeker ten laste gelegde feiten, als wat de voorgestelde strafmaat betreft, zich in haar eindbeslissing heeft aangesloten bij het advies van de Tuchtraad. Hieruit volgt aldus op het eerste gezicht dat aan verzoeker geen feiten ten laste werden gelegd waarvan de Tuchtraad oordeelde dat ze ten aanzien van verzoeker niet waren bewezen. Het middel gaat derhalve uit van een foutieve feitelijke grondslag. Het gegeven dat onder punt 6 van de bestreden beslissing de hogere tuchtoverheid nog steeds de data van alle tijdsregistraties vermeldt met inbegrip van die waarvan de Tuchtraad in zijn advies oordeelt dat ze

niet zijn bewezen, leidt niet tot een andere conclusie. Uit de concrete opbouw van de bestreden beslissing blijkt immers dat het desbetreffende punt erin betrekking heeft op de feiten en tenlasteleggingen zoals die na het verweer tegen het inleidend verslag en in het voorstel van zware tuchtstraf - dus vooraleer het advies van de Tuchtraad is verleend - aan verzoeker ten laste werden gelegd. Die feitelijkheid weerlegt op zich derhalve niet dat de hogere tuchtoverheid zich ten volle heeft aangesloten bij het advies van de Tuchtraad.

27. Uit wat voorafgaat volgt dat de hogere tuchtoverheid niet heeft afgeweken van het advies van de Tuchtraad. Aldus ligt geen schending voor van artikel 54 van de tuchtwet.

Schending van de overige bepalingen en beginselen

28. Uit het middel blijkt dat verzoeker bij de ontwikkeling van de schending van de overige bepalingen en beginselen, is uitgegaan van de - hiervoor onjuist bevonden - stelling dat de hogere tuchtoverheid is afgeweken van het advies van de Tuchtraad. Die ontwikkelingen missen derhalve feitelijke grondslag.

Conclusie

29. Het derde middel is niet ernstig.

VI. Conclusie

30. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

VII. Rechtsplegingsvergoeding

31. Wat de vraag van de verwerende partij tot toekenning van een rechtsplegingsvergoeding betreft wordt de bijdrage in de betaling van de kosten bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

VIII. Anonimisering

32. Verzoeker vraagt de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

33. Luidens artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ kan bij de publicatie van de beschikking of van het arrest de identiteit van natuurlijke personen, op uitdrukkelijk verzoek van een natuurlijke persoon die partij is bij een geschil dat bij de Raad van State aanhangig is, worden weggelaten.

De vraag wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoeker weggelaten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achtentwintig oktober tweeduizend negentien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	

Johan Pas,	griffier.
------------	-----------

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques